

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Janem Lipavským
sídlem PPS advokáti s.r.o., Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 19. 7. 2018,
č. j. 33258/2018-MZE-15111,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11. 4. 2018, č. j. KrÚ 27024/2018, jímž byla podle ust. § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení, které se týkalo nařízení odstranění stavby „Vodní nádrž – loviště“ na pozemku parc. č. X, X v kat. ú. x, přičemž v tomto řízení o odstranění stavby Městský úřad v Chrudimi jako příslušný vodoprávní úřad nařídil žalobci podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, v platném znění (dále jen „stavební zákon“) její odstranění a Krajský úřad Pardubického kraje jako odvolací orgán svým rozhodnutím ze dne

2. 5. 2016, č. j. KrÚ 28928/2016/OŽPZ odvolání žalobce proti rozhodnutí o odstranění stavby zamítl a zmíněné rozhodnutí vodoprávního úřadu potvrdil. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozsudkem ze dne 4. 10. 2017, č. j. 52 A 74/2016-115, a
2. kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 As 338/2017-32, zamítl.
3. V žalobě žalobce předně uvedl, že „*podstatou mé žádosti o obnovu řízení však bylo ukázat, že na celou věc je třeba pohlížet jinak, než správní orgány dosud činily.*“ Dále namítl, že „*tyto úřady se mojí žádostí řádně nezabývaly podle zákoných předpisů, tak jak mají zákonem uloženo.*“ Dále namítl, že nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že jeho žádost o obnovu řízení nesplňuje podmínky uvedené v ust. § 100 správního řádu, když jím předložená mapa v řízení o obnově z roku 1839 je novým důkazem. O této mapě dříve nevěděl, respektive nevěděl o její existenci, proto ji nemohl předložit dříve. V další části žaloby poté uvedl argumentaci, která v podstatě mířila proti předchozím rozhodnutím správních orgánů, vydaných v řízení o odstranění stavby, např. uvedl: „*Správní orgány v původním řízení opět vyšly z úvah, pocitů a domněnek z toho, že jsem zhotovoval novou stavbu bez řádného povolení ve smyslu ustanovení § 15 vodního zákona. Správní orgány jsou speciálními správními orgány a mají za povinnost znát zákoné předpisy. Pokud je rybník rybníkem, musí mít technická zařízení, kterým je i loviště, jinak není rybníkem. Rybník jsem koupil jako rybník a nikoliv vodní plochu. Tedy rybník a dále cituji: - „včetně součástí a příslušenství stavby“.* V této části žaloby je pak obsažena další rozsáhlá argumentace, která obhájí názor žalobce, který uplatnil již v předchozím řízení o odstranění stavby, přičemž žalobce v tomto řízení tvrdil, že pouze prováděl udržovací práce a že se nejednalo o novou stavbu. Zároveň je v této části žaloby patrné, že žalobce míří svou argumentací proti již vydaným rozhodnutím správních orgánů v řízení o odstranění stavby a potažmo i proti zmíněnému rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové a nepochybně Nejvyššího správního soudu, který kasační stížnost proti předchozímu rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o odstranění stavby, zamítl. Ostatně o tom svědčí i tvrzení žalobce o tom, že „*v této souvislosti proto zastávám názor, že původní rozhodnutí Městského úřadu Chrudim o tom, že jsem prováděl novou výstavbu bez řádného povolení, nemůže ve světle těchto nových důkazů v žádném případě obstát. Je naopak zřejmé, že jsem prováděl pouze udržovací práce tak, aby stavba loviště zůstávala stále v trvale použitelném stavu.*“ Opakoval i argumentaci z předchozího soudního řízení, ve kterém bylo přezkoumáváno již výše zmíněné rozhodnutí o odstranění stavby, když odkazoval opětovně na „*vysoce prestižní firmu*“ Agro projekce Litomyšl, která se vyjadřovala k údržbě rybníka. Svou argumentaci rozvíjel i v části V. žaloby. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
6. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost.

Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní zřávěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivé vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich zřávěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud nezapomíná na další námitky stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní

a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že sformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její kořatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně kořatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‘přezkoumatelný’ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
 - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, již se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a

(iv) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

12. Ze správního spisu vyplývají mezi účastníky nesporné a pro věc rozhodné následující skutečnosti:
13. Jak již soud v úvodu odůvodnění naznačil, žalovanému rozhodnutí, vydaném v řízení o návrhu na povolení obnovy dle § 100 správního řádu, předcházelo řízení o odstranění zmíněné stavby, přičemž právě žalobce se domáhal obnovy tohoto řízení. Předně je třeba uvést, že v řízení o odstranění stavby příslušný vodoprávní úřad nařídil žalobci odstranění zmíněné stavby, přičemž je třeba konstatovat, že žalobce nevyužil zákonné možnosti, kterou mu vodoprávní úřad nabídl, tj. aby požádal o dodatečné povolení stavby, kterou postavil bez stavebního povolení, ale zvolil cestu jinou, když svůj postup obhajoval tím, že provedl jen udržovací práce s poukazem na to, že loviště již existovalo.
14. Tento názor žalobce však nepotvrdil nejen odvolací správní orgán v tomto řízení o odstranění stavby, ale nepotvrdil jej ani Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který rozsudkem ze dne 4. 10. 2017, č. j. 52 A 74/2016-115 žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 2.5.2016, č.j. KrÚ 28928/2016/OŽPZ (jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí o odstranění stavby) zamítl.
15. Podstatné je, že kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 As 338/2017-32. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zcela jasně žalobci vysvětlil, že *„pro výsledek řízení není podstatné, zda loviště někdy v minulosti existovalo, ale stěžovatel by musel nabídnout důkaz, že loviště existovalo právě v době, kdy prováděl údajné udržovací práce. Takový důkaz však nenavrhl.“*
16. Z tohoto závěru je zcela jasné, že žalobce nemohl uspět ani v řízení o obnově, když se domáhal obnovy řízení o odstranění stavby na základě jím předloženého „*důkazu*“, kterým byla jím v tomto řízení po obnově předložena mapa Novomlýnského rybníka z roku cca 1839-1850. Žalobce zřejmě neporozuměl zmíněnému závěru Nejvyššího správního soudu a potažmo i zdejšího soudu o tom, že pro výsledek řízení není podstatné, zda loviště někdy v minulosti existovalo, ale stěžovatel by musel nabídnout důkaz, že loviště existovalo v době provádění údajných udržovacích prací. Je jasné, že zmíněná mapa Novomlýnského rybníka z roku 1839-1850 nemohla již „*dopředu*“ předjímat, že žalobce bude provádět údajné „*udržovací práce*“, a není schopná sama o sobě bez dalšího prokázat existenci loviště v okamžik provádění nepovolených stavebních prací, které podle stále žalobcem hájeného, neudržitelného názoru jsou pouze udržovacími pracemi. Ostatně o tom, že žalobce nepřesvědčil ani zmíněný rozsudek NSS, svědčí další jeho rozsáhlá argumentace (článek 4 a článek 5 žaloby), kde stále obhajuje svůj výše zmíněný nesprávný názor.
17. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z žalovaného rozhodnutí, správní orgány vycházely jednak ze skutečnosti, že zmíněná mapa nemá charakter důkazu, který žalobce nemohl v původním řízení uplatnit, když ta je dostupná ve státním archivu v Zámrsku, a dále vycházely z názoru, že tato mapa není důkazem, který by odůvodňoval jiné řešení otázky, která již byla rozhodnuta. Pokud žalobce dále tvrdil v žádosti o obnovu řízení, že tvar loviště se shoduje s výpověďmi mnoha nezávislých svědků, tak k výpovědi „*mnoha nezávislých svědků*“ se vyjádřil již zdejší soud ve zmíněném rozsudku a NSS jeho závěry potvrdil ve zmíněném rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 As 338/2017-39. Názory žalobce uvedené v žalobě a i v žádosti o obnovu řízení překračují mantinely, které jsou vytyčeny zákonnou úpravou, která se týká obnovy řízení, když žalobce se v podstatě domáhal revize pravomocného rozhodnutí, jehož zákonnost byla potvrzena

dvěma rozsudky soudu ve správním soudnictví.

18. K otázce obnovy řízení je třeba nejprve uvést následující závěry:

19. Podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, již byla předmětem rozhodování.

20. K tomu, aby správní orgán byl povinen nařídit obnovu řízení, musí být proto kumulativně splněny tyto zákonné podmínky:

1. musí být uplatněny dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení,
2. účastník, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit
3. tyto důkazy a skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

20. Jestliže některá z těchto tří podmínek není splněna, není správní orgán již povinen nic dalšího zkoumat a návrh na povolení obnovy řízení zamítne (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 2 As 22/2009-83).

21. Obnova řízení je tak institut správního práva, který primárně směřuje k nápravě skutkových nesprávností (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74). Pokud jde o procesní nesprávnost, v kategorii dozorcích nástrojů správních orgánů k takovému účelu slouží především přezkumné řízení ve smyslu § 94 správního řádu.

22. Důvody pro obnovu řízení je třeba zkoumat podle dvou kritérií:

1. formálního, tedy zda jde v daném případě o nové skutečnosti nebo důkazy, zda tyto skutečnosti existovaly v době původního řízení a zda je stěžovatel nemohl v původním řízení uplatnit;
2. materiálního, tedy zda tyto skutečnosti nebo důkazy mohou vést k jinému rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2014, č. j. 6 As 162/2013-52)

23. K tomu je třeba dodat, že řízení nemůže být obnoveno, pokud není splněn jen jediný důvod pro obnovu řízení. V projednávané věci však nebyly splněny oba dva důvody pro povolení obnovy.

24. Žalobce spatřoval důvod pro obnovu řízení v listině, kterou navrhoval provést důkaz, přičemž jím měla být mapa Novomlýnského rybníka z roku cca 1839-1850. Tuto mapu předložil žalobce v řízení o žádosti o povolení obnovy, přičemž poukazoval na to, že tento důkaz nebyl proveden v řízení o odstranění stavby, a že z něj lze vyvodit závěr o tom, že původní loviště mělo přítok i z řeky Chrudimky, poukazoval na to, jaký mělo loviště tvar, a že tento tvar se shoduje s výpověďmi „*mnoha nezávislých svědků*“. Z toho žalobce vyvozoval, že nelze tvrdit, že vzniklo něco nového v důsledku jím prováděných stavebních prací na tomto místě údajného loviště, tedy žalobce obdobně jako v řízení o odstranění stavby poukazoval na historii stavby s tím, že z jím předloženého nového důkazu vyplývá, že loviště je stejné s rybníkem několik století od vzniku vodního díla a dala se tak tím prokázat existence loviště.

25. Žalobci se nepochybně jednalo stejně jako v řízení o odstranění stavby o to, aby zabránil odstranění jím provedené stavby v místě údajného loviště s tím, že se jednalo pouze podle jeho názoru o udržovací práce stávajícího loviště. Správní orgány správně k této listině uvedly, že nemá charakter důkazu, který žalobce nemohl v původním řízení uplatnit, když zmíněná mapa je

dostupná ve státním archivu v Zámrsku. Nelze tedy podle správních orgánů argumentovat tím, že ji žalobce nemohl v řízení uplatnit. Žalobce tento zcela jasný závěr správních orgánů nenapadl žádnou věcnou námitkou, pouze uvedl, že „*předmětnou mapu jsem nemohl předložit dříve, neboť jsem o její existenci nevěděl a neměl jsem ji na rozdíl od státu k dispozici*.“ Podle jeho názoru naopak „*správní orgán měl v řízení tuto mapu předložit aktivně sám jako důkaz*.“ Již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jednoznačně uvedeno, že žalobce mohl tento důkaz předložit v řízení o odstranění stavby, když byl dostupný ve státním archivu v Zámrsku. Tento závěr žalobce zpochybnil pouze tím, že tento důkaz měl obstarat správní orgán. K tomu však nevznikl v řízení o odstranění stavby žádný důvod, protože skutkový stav byl zjištěn dostatečně, přičemž vodoprávní úřad sám shromáždil důkazy v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a který byl nezbytný pro vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby loviště.

26. Ostatně tento závěr byl potvrzen již výše zmíněným rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 52 A 74/2016-115, a následně i rozsudkem NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 As 338/2017-32. Samotný NSS v citovaném rozsudku (bod 25) přímo uvedl: „*S právním hodnocením žalovaného i krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Je patrné, že skutkové zjištění (tj. neexistence loviště před provedením stavebních prací) je opřeno o řadu důkazů, které jsou ve vzájemné shodě. Jediný důkaz, který by mohl osvědčovat dřívější existenci loviště, jsou čestná prohlášení J. V. a F. K., jedná se však jen o prohlášení pamětníků ohledně historické skutečnosti. Nevyplyvá z nich, zda loviště existovalo i v současnosti, tedy v době provádění uvedených stavebních prací, což je jediné relevantní pro projednávanou věc.*“ Správní orgány v řízení o odstranění stavby vycházely z dostatečných podkladů, loviště nebylo zakresleno na mapách z let 1919, 1939 a 1942, nebylo patrné z leteckého snímkování z roku 2011 a správní orgán I. stupně v řízení o odstranění stavby nezjistil při místním ohledání jeho existenci a navíc existence tohoto loviště nevyplyvá ani z historických pozemkových knih (srov. bod 24 zmíněného rozsudku NSS).
27. Správní orgán tak nebyl povinen vyhledávat a obstarávat další důkazy za účelem obhajoby zcela mylného názoru žalobce, že on provedl jen pouze udržovací práce existujícího loviště. Pokud žalobce i přes to chtěl prokázat správnost svého názoru provedením tohoto důkazu, tak mu platná právní úprava nebránila, aby zmíněnou listinu předložil v řízení o odstranění stavby a navrhl jí provést důkaz. Žalobce jako účastník tohoto správního řízení, tj. řízení o odstranění stavby, měl nepochybně možnost navrhnout provedení tohoto důkazu i v řízení o odstranění stavby. Pokud v žalobě tvrdí, že tento důkaz si v řízení o odstranění stavby nemohl obstarat, tak neuvádí žádný argument zpochybňující závěr správního orgánu I. stupně o tom, že zmíněnou mapu si mohl obstarat ve státním archivu v Zámrsku.
28. Ostatně ani v žalobě žalobce neuvedl, jakým způsobem si zmíněnou mapu obstaral až po skončení řízení o odstranění stavby a pokud tvrdí, že o jejich existenci „*nevěděl*“, tak je to pouze důsledek, že až po skončení tohoto řízení vyvinul dostatečnou aktivitu k jejímu získání a předložení, což však nemůže naplnit zmíněný první důvod pro povolení obnovy zahrnující splnění výše zmíněného formálního kritéria, tedy, že žalobce mohl tento důkaz uplatnit již v původním řízení, tedy v řízení o odstranění stavby. Vlastní nevědomost účastníka řízení o existenci důkazu nemůže toto formální kritérium naplnit, když se jedná pouze o to, zda mohl či nemohl tento důkaz v původním řízení uplatnit, čili jestliže mu v tom bránila či nebránila nějaká závažná okolnost. Za takovou okolnost rozhodně dle názoru krajského soudu nelze považovat pouhou nevědomost účastníka o existenci tohoto důkazu. Ze strany žalobce se tak jednalo o vyvinutí nedostatečné aktivity v řízení o odstranění stavby s tím, že když uvedený důkaz byl schopen si žalobce obstarat i po skončení řízení o odstranění stavby, tak nepochybně tuto možnost měl i v tomto řízení, ostatně žalobce neuvedl žádný závažný důvod, co by mu v tom bránilo. Krajský soud z uvedených důvodů nemohl vyhovět žádosti žalobce o odročení jednání, kterou vznesl při jednání soudu dne 5. 6. 2019, a to za účelem shromáždění a předložení dalších, jiných důkazů o existenci loviště, když důvod obnovy řízení, které bylo již pravomocně skončeno,

nemůže účastník dle svého uvážení rozšiřovat o nové skutečnosti až při jednání soudu, v němž je již vydané rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení přezkoumáváno. To by musel soud vést další, nové správní řízení o tomto návrhu, což v jeho pravomoci není. Je to naopak žalobce, který v případě nových skutečností a důkazů může podat nový návrh na obnovu řízení, nikoliv ale u soudu, ale u příslušného správního orgánu.

29. Avšak i kdyby formální kritérium bylo naplněno (což nebylo – viz výše), tak stejně by nemohla být obnova nařízena, když nebylo splněno i zmíněné materiální kritérium pro existenci druhého důvodu povolení obnovy řízení. Žalobce totiž zcela přehlédl (nebo účelově ignoroval) zcela jasný závěr nejen správních orgánů, ale i soudů, který se týkal řízení o odstranění stavby, že totiž „*i kdyby snad stavba někdy v historii existovala, ale později přestala sloužit svému účelu, ze správního spisu plyne a ve správním řízení bylo prokázáno, že tato stavba není, případně přestala být v krajně patrná a její existenci není možné zjišťovat z objektivních podkladů (sondy, letecké snímkování atd.). Faktická neexistence stavby znamená, že stavba také přestala existovat z pohledu stavebního a vodního práva. Pro její obnovení či znovuvybudování by proto bylo třeba získat příslušné stavební povolení jako pro každou jinou „novou“ stavbu.... ostatně jak vyplývá z odstavce 25 a násl., pro výsledek řízení není podstatné, zda loviště někdy v minulosti existovalo, ale stěžovatel by musel nabídnout důkaz, že loviště existovalo právě v době, kdy prováděl údajné udržovací práce. Takový důkaz však nenavrhl*“ (srov. body 25 a 33 rozsudku NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 As 338/2017-32).
30. Přece i žalobci musí zcela jasně, že zmíněná mapa nemůže jako důkaz prokázat existenci loviště k okamžiku provádění stavebních prací, přesto stále trvá na svém původním názoru uplatněném v řízení o odstranění stavby, že v minulé době zde loviště existovalo a že tedy on prováděl pouze udržovací práce zmíněného loviště. Zmíněná mapa, a to i kdyby se shodovala „*s výpověďmi mnoha nezávislých svědků*“, se vztahuje ke zcela jiné době, když pochází z let 1839-1850, tedy zcela jednoduše a logicky nemůže potvrzovat skutkový stav z doby, kdy žalobce prováděl stavební práce v místě údajného loviště. Žalobce je narozen v roce 1961, mapa Novomlýnského rybníka, kterou předložil v tomto správním řízení, se týká let 1839-1850, je tedy logické, že je zcela nepochybné, že v té době ani sám žalobce ještě nežil, takže nemůže touto mapou prokazovat existenci loviště v době, kdy prováděl zmíněné stavební práce (tyto ohlásil vodoprávnímu úřadu jako udržovací práce v roce 2013).
31. Pro odstranění stavby nebylo rozhodné, zda někdy v minulosti zmíněné loviště existovalo, bylo podstatné, že na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu nemohly správní orgány dospět k závěru o existenci loviště k datu provedení stavebních prací. Ostatně k námitce žalobce, že jen správní orgán měl zmíněnou mapu „*předložit aktivně sám jako důkaz*“ v řízení o odstranění stavby, lze uvést ze zmíněného rozsudku NSS (odst. 33) již výše citovaný závěr, tedy že „*ostatně jak vyplývá z odst. 25 a násl., pro výsledek řízení není podstatné, zda loviště někdy v minulosti existovalo, ale stěžovatel by musel nabídnout důkaz, že loviště existovalo právě v době, kdy prováděl údajné udržovací práce. Takový důkaz však nenavrhl*“. Není tedy pravdou, jak se snaží přesvědčit žalobce v žalobě, že jen správní orgán měl sám sobě předkládat zmíněný důkaz, iniciativa byla na straně žalobce, a to tím spíše, když obhajoval opačný názor než správní orgány.
32. Pokud žalobce v rozsáhlé další části žaloby zpochybňuje závěry správních orgánů, které se týkaly rozhodnutí o odstranění stavby, tak k tomu lze jen uvést, že pro rozhodování správních orgánů o návrhu na obnovu řízení je podstatné, zda byla naplněna výše zmíněná kritéria, tj. kritérium formální a materiální a nelze již v tomto řízení o obnově znovu rozhodovat o odstranění stavby. Pokud by totiž povolil správní orgán obnovu řízení v rozporu se zákonem na základě „*skutečností nebo důkazů, které obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu neodůvodní, nemohou tyto skutečnosti nebo důkazy vést v obnoveném řízení k rozhodnutí odlišnému od rozhodnutí vydaného v původním řízení. Tento závěr vyplývá z logického výkladu institutu obnovy řízení: Nemohlo-li být na základě určité skutečnosti řízení obnoveno, tím spíše nemohlo být na základě této skutečnosti v obnoveném řízení původní rozhodnutí změněno (argumentum maiori ad minus). Opačný výklad by vedl k úplné zbytečnosti podmínek pro povolení obnovy řízení, neboť nezákonné rozhodnutí povolující obnovu by účastníků řízení zajišťovalo, že jim*“

prezentované skutečnosti, které mohl a měl uplatnit v původním řízení, budou muset být správním orgánem v novém řízení zohledněny“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 102/2011-53, bod 16). Krajský soud tak nemohl se zabývat argumentací žalobce, kterou opětovně zpochybňoval závěry správních orgánů učiněných v řízení o odstranění stavby, s tím, že jestliže správně dospěly správní orgány k závěru, že nebyly splněny zákonné důvody pro obnovu řízení, tak žádost žalobce o povolení obnovy v řízení o odstranění stavby byla důvodně zamítnuta a žaloba tak nemohla být důvodná a krajský soud ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

33. Obiter dictum krajský soud musí vyslovit podiv nad postupem žalobce, který stále „dokola“ snaží prosadit svůj závěr o tom, že prováděl pouhé udržovací práce, když mu již dvakrát správní orgány poskytly možnost legalizovat jeho postup, kdy prováděl ty stavební práce bez povolení příslušného vodoprávního úřadu, tedy když žalobci bylo mu umožněno požádat o dodatečné povolení stavby v souladu s platnou právní úpravou. Této možnosti však žalobce z nepochopitelných důvodů nevyužil a místo toho „ztrácí čas“ zcela marně obhajobou svého nesprávného názoru o tom, že prováděl pouhé udržovací práce na místě údajně existujícího loviště, přestože o nesprávnosti tohoto závěru měl možnost se dozvědět již i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, takže z jeho strany se již nejedná o pouhou nevědomost.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 5. června 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu